

Kovács-Széles Andrea

Vigyetek Kijevbe!

Most tűzszünet van. Az is lehet, hogy béke. Most haza kellett jöjjenek... Miattam... Most egy asztalhoz kell ülniük és egymás szemébe nézni.

A nevem Rabán, és nyolcvankét éves vagyok. A feleségem húsz éve meghalt, és ennek a két bekeseredett embernek vagyok az apja. A lányomnak Eszter a neve, a fiamat Tamásnak hívják. Hat éve nem találkoztak, és nem is beszéltek egymással. Szép kis bagázs ez... Csak annyit tettem ez előtt hat évvel, hogy felajánlottam a szántóföldet, a gyümölcsöst, a kertet annak, aki maradni akar... A „maradni” szót átokként értelmezték. Húzta már mindegyiket a nagyvilág... Hát odébbálltak. Egyedül maradtam itt-hon a kutyával... Fekszem. Most már egész nap fekszem... Rákom van... Gyomorrák. Néha úgy teszek, mint ha aludnék, s hallom, ahogy csendben beszélnek egymással munkáról, gyerekről, rohanásról meg rólam... És ez is valami. Lassan elfogy az út... a vége felé tartok. Tudják ezt ők is, de nekem szépen hazudnak a gyógyulásról... Esztinek nehezebben megy, ő közben nyeli a könnyeit, próbál mosolyogni, és békésen beszél a felépüléséről... Most iszonyatos fájdalom van, hideg ujjaimmal mardosom a dunyha tetejét... Mindig hidegek a kezeim... Régen magas, derék ember voltam, mint egy sziklatömb. Amikor bementem valahová, látszott, hogy megjött egy ember. Az Rabán volt. Rabán, az

ember... Ez itt egy én-maradvány. Még csontban és bőrben. Ha csendbe vagyok pár percig, az a kín miatt van...

Aztán elmúlik egy rövid időre. Hálás vagyok, hogy tudok gondolkozni, hogy értek mindent, hogy ép ésszel bírok. Tévét nézek... Híradót... Azt mondják a gyerekeim, hogy ezzel elterelem a gondolataim, s nem figyelek arra, hogy fáj... Hülyeség. Erre muszáj odafigyelni... Látom a tankokat... Háború van. Háború van Ukrajnában... Nem eszem és nem beszélek a gyermekeimhez. De egy kérésem még van, és azt naponta többször elismétlem, olyankor, amikor kegyetlenül fáj a gyomrom meg minden odabenn, akkor annyit mondok nekik: vigyetek engem Kijevbe! Azt hiszik, félrebeszélék, lázat mérnek, de nincs lázam, és magamnál vagyok. Én csak megállnék ott egy sarkon... Kijev egyik utcáján, ott, ahol már senki se áll, ahonnan már mindenki elmenekült, ott, ahol egyre gyakrabban lőnek... Vigyetek Kijevbe! Hadd álljak ott az utcasarkon, hogy eltalálhasson egy golyó... Fájdalmat szüntető, életet ontó puska golyó... Meleg enyhülést hozó... Elernyedtest nyugalma... Csend... Soha nem vágyódtam el innét sehova. De most vigyetek Kijevbe! Odavágom a dübörgő tankok elé... Ez a fájdalomba rogyant test legyen a célpont... Mit se hagynék itt magam után... Se értem síró asszonyt, se árvát... Lőj már, te istenverte kéz!... Célozz!... Nem lá-

to, az élet mennyire fáj? A légzés is, a mozdulat is, egy korty víz is... Megint vért hányok... Simogatják hideg, nedves homlokom... Beszélnek hozzám arról, amiben ők maguk sem hisznek. Keresem a tekintetüket, de néha nem találok sehol, pedig itt vannak az arcom előtt. Én már sokkal messzebbre nézek... Alig van hangom... Suttogom csak: Vigyetek Kijevbe!... Tudom, ott már várnak rám a tankok... Ma oxigénre tettek, hallom halkuló sziszegését... Fáj... Nagyon fáj... De nem ezt suttogom-nyögöm nekik, hanem a vágyamat... A reményt, amire ki vagyok éhezve... Remélem, elvisznek Kijevbe. Mert ezt ők sem nézhetik fájdalom

nélkül... Nekik sem könnyű, amikor eltorzul az arcom a kintől, és csak maradosom a dunyhát. Ha már nincs megváltást hozó tű, befecskendezett vég, méltósággal lerövidített út... Legyen meg hát az én akaratom. Kékes, elvékonyult a bőröm... Üzeni a testem, nem kell több oxigén. Én, Rabán, az utolsókat lépem ezen az úton... Talán a legeslegvégén vagyok... Vigyetek Kijevbe!... Hogy szabad legyek... szabad... kintalan... békés... Félig lecsukott szemem alól látom a híradó képeit... Látom, megállnak a tankok... És csend van... meleg csend... Kijev utcáin... Talán... tűzszünet van... az is lehet... hogy... BÉKE.

A csendes lázadó

Melankólia